

ciutadans més generosos, ben parlats i oberts de mires dels que he conegut mai.

He retrobat aquella prosa benigna a *Pantalons curts*, les memòries d'infantesa que Joaquim Carbó acaba de publicar a Ara Llibres, on evoca els avis, les escoles, els veïns, els jocs d'estiu, i també la misèria de l'època. Els detalls dels primers anys del franquisme no vénen de nou als que formem part de la generació immediatament posterior, però potser sorprendran als ciutadans que han crescut després d'una Transició que sovint va confondre l'amnistia amb l'amnèsia. Carbó recorda l'obligació d'escoltar l'himne espanyol amb el braç alçat al cine i en camps de futbol, i esmenta un àrbitre que no permetia que co-

La mirada

Ja en aquesta imatge de tendre infantesa que Joaquim Carbó ha tingut la bondat d'enviar-nos, es pot apreciar una mirada escrutadora, interrogativa, gràcies a la qual ens ha ofert tantes bones estones literàries.

Joaquim Carbó
va jugar de porter de futbol tot i que "a cada partit em feien un cabasset de gols"
ARXIU FAMILIA CARBÓ

La postguerra de Joaquim Carbó

Acomençaments dels anys vuitanta, molts dels joves que començaven a escriure en català confegien narracions plenes de girs populars i de frases fetes, protagonitzades per personatges bonhomiosos, comprensius però no babaus, adaptables però no resignats. Són trets que sovint vinculen a les narracions de Pere Calders, però que amb tanta o més raó poden atribuir-se a les de Joaquim Carbó, que probablement ha-

via tingut més influència sobre aquells aprendents d'escriptor, no solament a través dels llibres juvenils sinó des de les pàgines de la revista *Cavall Fort*. La prova era que la majoria d'aquelles proses –parlo sobretot de les que sorgien entre els membres de l'Associació de Joves Escriptors en Llengua Catalana– se situaven més a prop del realisme que del gènere fantàstic, si és que podem assignar al gènere realista les obres de Carbó, poblades per

mencés el partit si algun espectador es resistia a fer la salutació feixista. També rememora el cas d'una parella casada i emmainadada que va passar hores a la caserna perquè s'havien fet "un petó de pel·lícula" en públic. Per no parlar de l'ús públic del català, llavors perseguit amb tanta violència com impunitat.

Al final del llibre, Carbó evoca una trobada casual amb estudiants d'institut que ho ignoraven tot de la Guerra Civil i de les revenges que la van seguir. Tot i que no sembla concebut amb aquesta intenció, *Pantalons curts* pot ser un bon llibre perquè els joves coneguin un passat que sovint els ha estat escamotejat però sense el qual no es pot entendre el present. L'estil de l'autor –assequible sense ser pobre– és tan indicat com ho era fa cinquanta anys, i també el to, propi d'una persona que conserva la il·lusió tot i haver viscut molts anys. *

ELSMÉS VENUTS

FICCIÓ

▲▼ 1 **CANÇONS D'AMOR I DE PLUJA**

Sergi Pàmies
Editorial: Quaderns Crema

▲ 2 **ESTIMADA VIDA**

Alice Munro
Editorial: Club Editor

▲ 3 **EL NOI SENSE COLOR I ELS SEUS ANYS DE PELEGRINATGE**

Haruki Murakami Editorial: Empúries

▲ 4 **QUAN EN DÈIEM XAMPANY**

Rafel Nadal
Editorial: Columna

▼ 5 **VICTUS**

Albert Sánchez Piñol
Editorial: La Campana

▼ 6 **OSSOS AL JARDÍ**

Henning Mankell
Editorial: Tusquets

NO-FICCIÓ

▲ 1 **EL SOMNI D'ALÍCIA**

Eduard Punset
Editorial: Destino

▼ 2 **SENSE POR. CONVERSA**

Teresa Forcadell i Esther Vivas
Editorial: Icaria

▲ 3 **99 COSES QUE HEM D'ANIQUILAR SI VOLEM SER INDEPENDENTS**

Jair Domínguez Editorial: Ara Llibres

▼ 4 **JO SÓC LA MALALA**

Malala Yousafzai i Christina Lamb
Editorial: Alianza

▲ 5 **LA SORTIDA DEL LABERINT**

Miquel Puig
Editorial: Edicions 62

▲ 6 **TOT S'HA PERDUT**

Gaziel
Editorial: La Magrana

